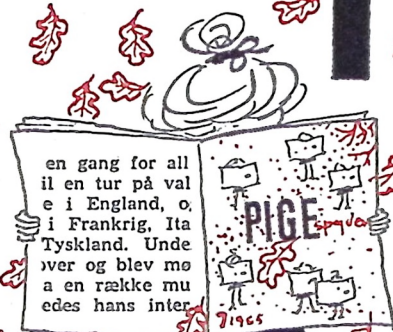

PIGE

Spejderne

7
1965

»Pigespejderne«

Medlemsblad
udgivet af
Det Danske Pigespejderkorps

Redaktør: Ella Breinholdt
Iversen, Gartnervænget 3,
Svinninge Sj.

I redaktionen: Ruth Vallentin,
Nete Germark og en
patrulje bladlus.

Administration og ekspedition:
Korpskontoret,
Lundsgade 6, Københ. Ø.
Enkelt-abonnement (se
bagsiden).

Postbox: Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri,
Odense.

Bidrag til »Pigespejderne«
indsendes ca. 40 dage før,
bladet skal udkomme.

INDHOLD Nr. 8 1965

Spejderjul	130
Bølle beretter	131
Tinka	133
Frøenker	134
Englandstur	135
Patruljehjørnet	136
Vær god mod skoven ...	137
Spejderchefen på Grønland	137
Edderkoppen	138
»Småtteri«	140
Naturen i november	141
Det stod i avisen	142
Læsehesten	142
Postbox	143

Årets Spejder Jul er lige på trapperne

Også i år præsenteres vi for et spændende julehæfte, spændende lige fra den første side, hvor Thora Lunds festlige tegning af en snemand fanger blikket. Billedet her lader ane, hvor sjov snemanden er.

Inde i bladet fortæller Pigespejdernes Fællesråds nye formand, prinsesse Benedikte, om, hvordan hverdagen former sig for en prinsesse. Kirkeministeren, Bodil Kock, har skrevet den første artikel, juleartiklen, og den hedder: »Vi takker for julen, der kommer«.

Uden at skulle røbe alt for meget af det spændende indhold, før I får det at se selv, skal vi dog nævne, at Estrid Ott har skrevet en god beretning om »en klatretur i Alperne«, og i Arne Falk Rønnes virkeligt spændende fortælling bliver vi taget med på diamantjagt i junglen.

En rigtig julefortælling mangler heller ikke. Den er skrevet af Anne Holm, og hedder »Klassens juleengel«. Den mere alvorlige del er repræsenteret gennem en tankevækkende beretning af Kelvin Lindemann. Den hedder: »En ven og en halv«, og handler om, hvad virkeligt venskab er.

Thora Lund har også lavet en sjov artikel om, hvordan man kan lave sit eget julepapir. Det er så spændende, at I sikkert får lyst til omgående at begynde på det.

Derudover er der mange gode billeder, bagsidens billede er i øvrigt hentet fra Junglebogen, tegnet af Åge Gotved.

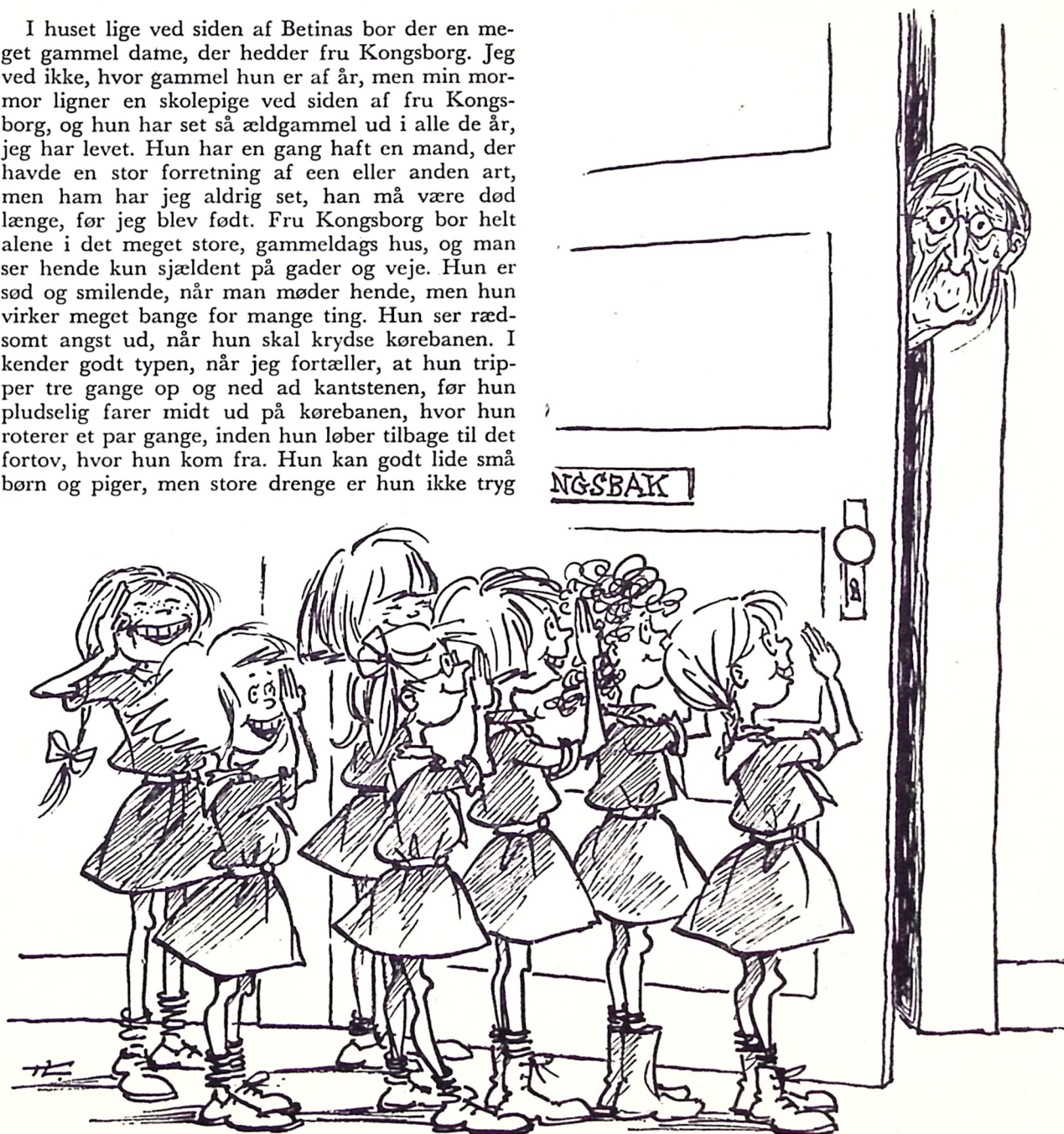
Også i lighed med tidligere år er »Nøddeknækkeren« med i bladet, og den er ikke blevet mindre spændende i år. Der er mange virkeligt sjove og svære »nødder« at knække.

Hvem mon sælger de fleste i år? –
God fornøjelse med Spejder Jul.

BØLLE BERETTER OM:

Spejderhjælp på afbetaling

I huset lige ved siden af Betinas bor der en meget gammel dame, der hedder fru Kongsborg. Jeg ved ikke, hvor gammel hun er af år, men min mor mor ligner en skolepige ved siden af fru Kongsborg, og hun har set så ældgammel ud i alle de år, jeg har levet. Hun har en gang haft en mand, der havde en stor forretning af een eller anden art, men ham har jeg aldrig set, han må være død længe, før jeg blev født. Fru Kongsborg bor helt alene i det meget store, gammeldags hus, og man ser hende kun sjældent på gader og veje. Hun er sød og smilende, når man møder hende, men hun virker meget bange for mange ting. Hun ser rædsomt angst ud, når hun skal krydse kørebanen. I kender godt typen, når jeg fortæller, at hun tripper tre gange op og ned ad kantstenen, før hun pludselig farer midt ud på kørebanen, hvor hun roterer et par gange, inden hun løber tilbage til det fortov, hvor hun kom fra. Hun kan godt lide små børn og piger, men store drenge er hun ikke tryk

ved, og hunde af enhver størrelse kan få hende til at stivne som en statue, måske i håb om, at de skal tro, at hun er en sådan. Alle hendes kældervinduer er forsynede med tremmer som fængselsvinduer, for at forhindre uvedkommende i at komme denne vej ind i huset, og hun har sin hoveddør sikret med en smæklås og en almindelig lås, foruden to sikkerhedskæder. Om aftenen, når hun går i seng, stiller hun endda et kisteskaft op ad døren for at høre, hvis der skulle komme nogen ind trods alle sikkerhedsforanstaltningerne. Man siger, hun er meget velhavende, men man kan ikke se det på hende, hun går altid om sommeren med et lysebrunt „overstykke“ og en lysebrun hat, og om vinteren med en sort frakke og en sort hat, og jeg mindes aldrig at have set hende i noget andet. Se, nu kender I lige så meget til fru Kongsborg, som jeg gjorde indtil den dag, hvor vi skulle aflevere beløbet, som vi havde tjent sammen til Spejderhjælpen.

Mågepatruljen har aldrig før haft så mange penge at aflevere, så vi var meget stolte, men vi havde også lavet mange ting. Hele patruljen havde været i arbejde to aftener, for det var så heldigt, at Tuts far skulle holde udsalg, og vi delte kataloger ud i hele kvarteret, det gav jo straks en god start. Tvilling havde gjort hovedrent i sin farmors badeværelse, Tut og Badju havde vasket op til et selskab, og Badju havde desuden fået penge af sine brødre for at pudse deres sko hver dag hele ugen. Gemse havde passet børn to aftener henne hos Smiths. Hun var så vigtig over det, så jeg egentlig synes, det er ganske tåbeligt, at hun oven i købet skulle have penge for det, men denne gang gik de jo dog til et godt formål. Alle vi andre havde haft de sædvanlige ikke særligt spændende småjob, som kan give lidt penge, men den formiddag, hvor pengene skulle afleveres til tropsmødet om aftenen, havde Betina endnu ikke lavet andet, end at dele kataloger ud sammen med alle os andre. Jeg talte med hende i et frikvarter henne i skolen, og sagde, at jeg syntes, det var for ringe, hun måtte da nok kunne finde et eller andet, hun kunne præstere inden aften. Hun var lidt sur, og mente ikke hun kunne finde på noget, og så sagde hun spydigt, at hun i hvert fald ikke ville tage mod penge fra sin mor for at bære familiens skrællebøtte ud.

„Så kan du jo spørge, om du må bære fru Kongsborgs ud“, foreslog jeg, og i det samme ringede klokken, og jeg så ikke noget til hende før om aftenen til tropsmødet.

Tænk jer min forbavelse, da Betina mødte op om aftenen i lokalet og sagde: „Tak for fidusen med fru Kongsborgs skrællespand“. Jeg havde helt glemmt min bemærkning fra om formiddagen, men

det havde Betina åbenbart ikke. Da hun var kommet hjem fra skole, gik hun ind og ringede på, og da fru Kongsborg så, det var hende, tog hun sikkerhedskæderne af og lukkede hende ind. Betina er ærligheden selv, det må man lade hende, så hun sagde rent ud, at hun nødvendigvis skulle tjene nogle penge i løbet af eftermiddagen til hjælp for syge børn i U-landene, og derfor ville hun gerne spørge, om hun kunne gøre sig fortjent til en skærv ved at gå ud med skrællespanden eller gå en tur i byen for den gamle dame. Fru Kongsborg havde interesseret spurgt om, hvad det var for en indsamling, og Betina havde beredvilligt fortalt hende alt, hvad hun vidste om Spejderhjælpen.

„Jo“, sagde fru Kongsborg, „du må gerne tømme min skrællebøtte“, og Betina styrtede ud for at få det overstået. Da hun kom ind havde fru Kongsborg givet hende en sammenlagt pengeseddel sammen med arbejdskortet, og Betina kiggede lidt diskret på den med det ene øje, mens hun prøvede at neje og smile og se høflig og taknemmelig ud, som sådan en gammel dame sikkert ville finde passende. Pludselig gik det op for hende, at det var en hundredekroneseddel, som fru Kongsborg havde givet hende. Hun standsede nede i et dybt nej og var lige ved at tabe balancen.

„Fru Kongsborg“, sagde hun, da hun havde fået vejret igen. „Er De rigtigt klar over, hvor mange penge, De har givet mig?“

„Ja“, sagde den gamle dame, „jeg ved godt, at jeg har givet dig hundrede kroner. Men synes du ikke, lille Betina, at det er en hyggelig tanke, at du og jeg kan sidde her og redde fem små børn fra spedalskhedens svøbe?“

Det syntes Betina, hun nejede dybt endnu en gang og styrtede glad ud af fru Kongsborgs hus, og nu mødte hun altså her til tropsmødet og bragte vort i forvejen pæne beløb så højt op, at jeg slet ikke vil være bekendt at fortælle jer, hvor meget vi havde fået ind. Det kunne give jer komplekser!

Vi var stolte som spaniere, da det blev vores tur til at overrække vort beløb til Susan. Vi havde indtjent lige knapt 200 kroner mere end den patrulje, der blev nummer to. Med en let dirren i røsten nævnede jeg beløbet, og jeg konstaterede med tilfredshed, at der gik et sus af overraskelse gennem alle de andre.

„Det var mange penge“, sagde Susan, „I må have været meget flittige. Hvordan har I samlet så meget sammen?“ Jeg berettede om vore kataloger, vort havearbejde, opvask, babysitting, sølvtøjspudning, kartoffelskrælning o.s.v., og til sidst fortalte jeg så – ikke uden stolthed – om Betinas flotte slutspurt.

Fik du hundrede kroner for 5 minutters arbejde?" spurgte Susan, men hun studerede Betinas arbejdskort, og Betina svarede glad ja, men det begyndte langsomt at dæmre for mig, at Susan vist ikke syntes, at det var helt i sin orden. „Det er 1.200 kroner i timen, det kender jeg ikke mange mennesker, der kan tjene“, fortsatte Susan, „synes du din indsats var det værd?“

Nej, det syntes Betina vel ikke, men alligevel...

„Tror du ikke det ville være rimeligere, at levere fru Kongsborg de 99 kroner tilbage?“ spurgte Susan også, men det syntes jeg ikke, for Betina havde jo sikret sig, at den gamle dame var rigtig klar over, at hun havde givet så mange penge fra sig. Betina syntes bestemt heller ikke, vi skulle levere noget tilbage, for vi kunne jo redde fem børn fra at være spedalske, og jeg kunne høre på hendes stemme, at hun var lige ved at blive forurettet. Susan mindede Betina om, at det var meningen at pengene skulle tjenes og ikke tigges ellers rasles sammen. „Men“, sagde hun så, „I har virkeligt bestilt noget for alle de andre penge, og hvis I gerne vil beholde fru Kongsborgs penge også, så skal I for en gang skyld få lov til det, hvis I vil sørge for, at I inden månedens udgang har gjort gavn for pengene hos den gamle dame“.

Næste dag efter skoletid mødtes hele patruljen foran fru Kongsborgs havelåge, og med Betina i spidsen gik vi ind til huset, og ringede på. Den gamle dame så meget forskrækket ud, da hun så os alle på trappen, men da hun opdagede, at hun kendte os allesammen, og da hun så Betina på fløjen, indvilligede hun alligevel i at tage sikkerhedskæderne af og lade os komme ind. Jeg skrabede bunden for alt, hvad jeg i tidens løb har lært

af høflighed og velopdragenhed, for – det tror jeg – betyder meget for sådan en gammel dame, og så forklarede jeg hende, at det, som vi gerne ville tale med hende om, var den indsamling, som Betina havde fortalt hende om i går, og som hun havde været så venlig at give et beløb til.

„Nåh“, sagde fru Kongsborg lidt træt i stemmen, „fik I ikke nok, kommer I for at bede om flere penge?“

„Nej, nej“, skyndte jeg mig at sige, „tværtimod, vi fik for mange, vi er kommet for at spørge, om der ikke er noget mere arbejde vi kan gøre for pengene“.

„Hvad skulle det dog være, lille børn?“ sagde fru Kongsborg.

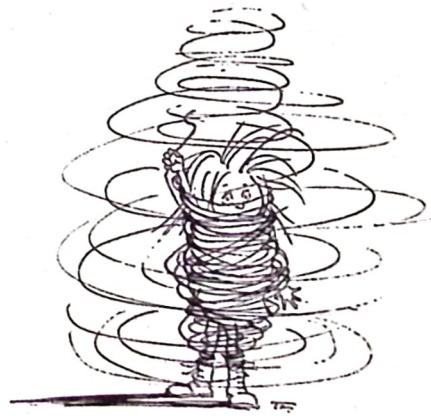
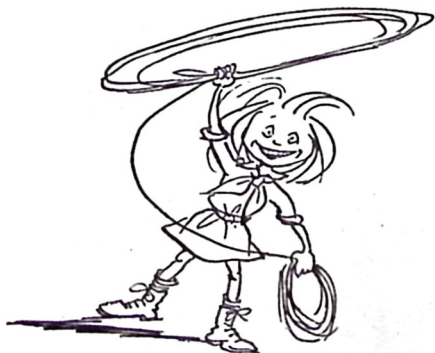
„Vi kan tørre støv af“, sagde Badju, og så på de kolossale mængder af nips, som var anbragt på mange små borde rundt omkring i stuen. Der var gamle fotografier, fine porcelænsfigurer, kinesiske krukker, perlemorsindlagte æsker, sølvfade, lysestager og blomster, det ville tage lang tid at komme gennem det hele, men jeg er bange for, at Badju næppe kunne komme igennem sådan en gang støv-aftørring, uden at nipsgenstandene ville få mén af det.

Høg sad og så op i loftet, der var meget flot med forgyldte blade og fjer i hjørnerne og omkring lampen, og så sagde hun: „Jeg elsker at male, har De ikke noget, De skal have malet?“

„Hvis græsplænen trænger til en omgang, så kan jeg ordne den i et sug med min fars motorplæneklipper“, sagde Tut – ikke uden selvfølelse.

Den gamle dame sagde ikke et ord, men sad og krøb mere og mere sammen i stolen, og så med bange øjne fra den ene forslagsstiller til den anden.

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

Så sagde Gemse: „Hvis De skal se godt ud en aften, så kan jeg komme over med mine nye balluncurlere og min tørrehjælm. De andre siger, jeg er god til at rulle hår op“.

Så fik fru Kongsborg endelig vejret og sagde: „Det er meget sødt af jer, kære børn, men der er vist ikke noget, I kan gøre for mig“.

„Det er vi kede af“, sagde jeg, „for så må vi ikke beholde Deres penge, men kan vi ikke gå Deres byærinder?“

„Jamen, lille venner, det er jo den eneste motion, jeg får, når jeg går i byen; den glæde må I ikke tage fra mig. Selv om det selvfølgelig efterhånden er blevet lidt svært, med al den trafik, der er nu om stunder“.

Vi talte længe frem og tilbage med den søde gamle dame, og efterhånden som hun blev tryk ved at have os i huset, og da hun blev klar over, at Tvilling holdt Tut, Høg og Badju under skarp kontrol, så hun ikke risikerede, at de pludselig gik i gang med at male loft og klippe græsplæne, så slap-pede hun også mere af og så ikke mere bange ud. Til slut havde vi så fået lavet en plan, som vi syntes, vi kunne overkomme, uden at „Tilfældet fru Kongsborg“ skulle komme til at hænge os ud af halsen, inden vi var færdige med at aftjene vor hundredekroneseddel. Det skulle jo også gerne være til lidt glæde og gavn for den gamle dame, og for at det ikke skulle virke alt for overvældende på både hende og os, så strakte vi hele planen over to måneder, det viste sig også senere, at det syntes Susan var en god idé.

Ifølge denne plan skal Betina tømme fru Kongsborgs skrællespand to gange om ugen. Vi andre skal på skift gå med hende i byen og købe ind. Vi skal bære hendes varer og følge hende over gaden, vi skal jage hundene væk fra fru Kongsborgs rute, og overtale drengene til at kaste med æbler et andet sted, end der, hvor vi for øjeblikket færdes med den søde gamle dame. Jeg tror virkelig, fru Kongsborg syntes, det var en god løsning, hun så i hvert fald glad ud, men det er måske blot, fordi hendes loftdekorationer og hendes nipsarrangementer gik ram forbi.

Der er blot een ulempe ved den aftale, og det er, at hvis den viser sig at blive vellykket, så kan vi da ikke bære over vore hjerter, at skulle holde op med at gå tur med den gamle dame om halvanden måned når aftalen udløber. Men hvad, der går vel heller ingen splinter af os, hvis vi skal fortsætte i et par år med at ofre et par timer på en eftermiddag hver tredje eller fjerde uge, på at følge en gammel dame til købmanden. Tror du mon?

Bølle.

FRIMÆRKER

Hvordan går det med at klippe frimærker?

Frimærkeåret lakker mod slutningen, idet et „frimærkeår“ følger kalenderåret. Derfor skal årets høst af frimærker gøres op til 31. december.

Det bliver spændende at se, hvor mange frimærker I har klippet i årets løb. Sidste år nåede vi op på i alt 149 kg og 710 gram. Det var et resultat, som alle var glade for, men mon ikke vi ved forenede anstrengelser skulle kunne nå endnu højere op i år?

Frimærkerne skulle egentlig være indsendt i oktober, men har I ikke fået det gjort, skal I ikke gemme frimærkerne af den grund. Korpskontoret *hungrer* efter frimærker.

Den trop eller gruppe på højst 60 personer, som i løbet af året samler flest frimærker vil få en præmie. Den består i et besøg af Annesofie. Anden præmien bliver en indrammet originaltegning af Thora Lund, så der er noget at stræbe efter. Også enkeltpersoner er velkomne til at indsende.

Husk at klippe frimærkerne med en „kant“ på en cm. Dronningemærker og prinsessefrimærker (Røde Kors) skal fortsat holdes for sig.

Det udbytte, som salget af frimærker vil indbringe i år, vil gå til arbejder blandt handicappede.

Hvor bliver det spændende, at se hvem der vinder i år — sidste år vandt Sct. Georgstroppen i Silkeborg. De havde samlet 11,3 kg! I kan alle nå at være med i slutspurten.

SPEJDERHJÆLPEN

Vi venter endnu spændt på det endelige resultat af årets spejderhjælp, men inden vi fortæller jer det foreløbige resultat, vil vi gerne fortælle, at der også i år har været talrige måder at tjene penge på. Fantasien har i alt fald ikke fejlet noget. Et eksempel herpå er, at 26 Øsby-spejdere påtog sig at forsyne sognet med æbleskiver i en weekend. Og I kan tro, de bagte æbleskiver. — En frisk idé, ikke?

Og så det foreløbige tal for årets spejderhjælp. Kr. 161.693,21.

FIN ENGLANDSTUR MED MULIGHED FOR GENVISIT

*Beretning og „bøn“ fra 17 grønne og blå, der var i England
fra den 22. juli til den 10. august*

Har I aldrig haft det sådan, at I syntes, I var så sprængtfyldte af dejlige oplevelser, at I følte, I måtte fortælle om dem, og helst lige med det samme? Sådan har vi det i øjeblikket? Vi, det er bare nogle af de mange grønne og blå spejdere, der i år havde fået den store chance at besøge spejdere i udlandet, for vores vedkommende i England.

Først må vi lige fortælle jer, at vi var blevet inviteret af 2nd Adel Company i Leeds. Og hvilken trop! Siden september sidste år har troppens førere, spejdere og forældre arbejdet på, at vi skulle komme, arrangeret tombola, lotteri o.a., for at skaffe penge til arrangementet, og den højtskadede tropsfører, Tina, der med det samme blev lige så populær hos os danskere, havde lagt et enormt arbejde i hele tilrettelæggelsen.

Vi blev sent om aftenen, efter en meget lang og besværlig rejse, modtaget af spejderne og forældrene på banegården i Leeds, hvor vi skulle tilbringe 3 dage hos en familie, inden vi som planlagt drog på lejr i Wales. Jeg tror, vi sent vil glemme vort første møde med et engelsk hjem. Den hyggelige dagligstue med den åbne pejs, de venlige og hjælpsomme mennesker, der opvartede os på alle måder, og det bugnende bord med den lækreste mad. De tre dage for afsted, men hvor vi oplevede meget. Her blot: Et strålende velkomstpary med 130 mennesker, modtagelse på byens rådhus af borgmesteren og hans frue, udflugt til det engelske træningscenter, Waddow Hall, der imponerede os meget ved sin skønne beliggenhed og fornemme indretning, besøg i spejderdepotet i Leeds, rundvisning på byens store universitet o.m.m. Alligevel blev der også tid til at gå på sightseeing i Leeds, og hygge os med „vores familie“.

Så er vi nødt til at springe frem til lejren, der skulle holdes i Wales. Dette skønne land. Vi ankom i det dejligste vejr til lejrpladsen ved Bangor i North Wales, og snart var teltene, der er mere solide end vore danske, rejst. Nogle af os var vist lidt forundrede, da englænderne begyndte at slå et mægtigt telt op — The Marquou — som det kaldes. Men da regnen få timer efter styrtede ned, fattede vi hurtigt, hvad meningen var. Efter at regnen var begyndt, blev den uophørligt ved i to døgn. Det styrtede ned i spandevs, og selv om teltene var gode, kunne det ikke gå i længden.

Venlige folk i Bangor stillede en hel menighedssal til rådighed for os, og vi kunne ikke have fået det bedre. Selvfølgelig ville vi gerne have oplevet en rigtig engelsk spejderlejr, men til gengæld blev oplevelserne på fem dage, vi endnu havde, i Wales så spændende, at det blev opvejet til fulde. Hver eneste dag gik med ture, vi så mange skønne borge i North Wales, besøgte wallisiske spejdere med belgiske gæster, var til „Summer Fair“, hvor vi mødte selveste prinsesse Margaret. Noget af det mest spændende var nok turen til toppen af Snowdon, 3560 feet. — Den sidste aften forærede de engelske spejdere os hver en sød lille wallisisk dukke.

Efter lejren tilbragte vi endnu nogle gode dage i Leeds, og var bl.a. i York en dag. Det er meget svært at udtrykke med ord, hvor overstrømmende søde og hjælpsomme alle var. Mon I kan forestille jer, hvordan det var

den sidste aften i Leeds, og hvordan vi følte det, da vi skulle rejse. Ikke engang tre dage i London kunne sætte humøret i vejret. I London oplevede vi, sammen med Tina, et eventyr uden lige. Kan I f.eks. forestille jer, hvad vi følte, da Ken Dodd, den meget store fjernsynsstjerne i et af sine show med hundrede af tilskuere tiltalte os fra scenen!

Vort største ønske er nu efter at være kommet hjem, at kunne invitere vore engelske venner til Danmark næste år. Desværre kommer vi fra alle egne af landet, og er ikke som i Leeds i stand til at arrangere tombola og lignende, for at skaffe penge til deres ophold. Men måske nogle af de førere, der eventuelt læser dette, og hvis spejdere har været med, vil være os behjælpelig, hvis vi beder om deres hjælp. Desuden tillader vi os at spørge om nogen kunne tænke sig at få engelske (og danske gæster) i deres lejr til sommer, helst sidst i juli eller først i august. Hvis I vil, bliver Hanne Juul-Dam, Lundsgade 6, København Ø, meget glad for at høre fra jer.

Mange hilsner fra

17 „glade grønne og blå“.

Vi slutter op om Dittes forslag angående indførelse af nye vandreplader. Den nuværende 200 km plade er ideel for spejdere under 14 år, dog sådan, at den hvert år skal fornyes. For spejdere over 14 år bør der imidlertid indføres mere krævende vandringer. Ligeledes finder vi, at kontrollen over de 200 km på et helt år er temmelig sløset. Hver enkelt spejder må aflægge en udførlig rapport om hver eneste vandring, for sker det f.eks. patruljevis, kan der let gå uorden i regnskabet.

Til alt held står der ikke *et år* på vort 200 km mærke, som vi bærer på bæltet, men dette, „et år“, sidder i vor samvittighed, som en parodi på vort værd.

Derfor: Dittes udmærkede forslag, som uden tvivl er faldet i god jord hos de fleste „glade blå“, kan ikke blive til virkelighed hurtigt nok. Vi er nemlig ikke glasfigurer, vi gider at røre os ud af stedet, ud i Danmarks fri natur.

Waingunga, Viby-Kongsvang trop.

— — —

Tak for indlægget. Er der ikke flere, der har lyst til at komme med en mening om emnet? Chansen er der NU.

r e d.

Patrulje- HJØRNET

Fødselsdagsrejse

Vi har fået lov til at låne en idé fra en patruljefødselsdag, som vi hermed giver videre.

Patruljen var blevet enige om, at fejre patruljens fødselsdag med en „rejse“ rundt i de nordiske lande. I forvejen havde patruljeføreren skaffet festlige brochurer fra de nordiske lande, og ved mødets begyndelse fik hver spejder i patruljen en „rundrejse-billet“. Samtidig skulle hver spejder trække to sedler, hvorpå der enten stod navnet på en nordisk hovedstad, eller et nordisk land. For rejsen begyndte, havde patruljeføreren på ruten gemt et af hver af de nordiske flag.

„Rundreisen“ begyndte, og ved det første flag = land, skulle den eller de to spejdere, som havde en seddel med landets navn og hovedstad „stå“ af. — Det gentog sig ved hver „station“ (eller flag). Men inden „toget“ kørte videre, skulle alle spejdere i patruljen løse en opgave.

I Island skulle der „fanges laks“, hvilket foregik som kast med redningsreb, på Færøerne skulle der laves et fiskenet, af patruljens knob-bånd. I Norge skulle et fjeld bestiges. Her fik alle spejdere venstre ben bundet sammen med forgængerens og efterfølgerens venstre ben. I Sverige skulle der laves en hjemmesløjdgave i form af en gave af naturting. I Finland — birkens land — skulle der på birkebarkstykker, som i forvejen var gemt i området, skrives en morsehilsen til tropsføreren. Ved hjemkomsten til Danmark skulle spejderne tilberede og servere fødselsdagsthe.

Patruljen, som har „udlånt“ idéen, siger selv, at de havde en mægtig tur.

★

November-turen

Bægere, der har været yoghurt i, har mange anvendelsesmuligheder i patruljen. De er gode at have i patruljekøkkenet på en tur eller i lejr, gode til brug ved en lugtekimsleg, og de er forresten også glimrende at

have med på turen i november, hvis der skal udrones gips til brug, når I skal tage et aftryk af et dyrespor.

Netop i november måned, hvor jordbunden er blød efter efterårets regnvejr, står dyresporene særlig tydeligt. Nattefrosten medvirker også til at bevare sporene.

Husk at rense sporene for strå og løv, inden I tager et aftryk, og husk også, at det kun er halvdelen af arbejdet. For det er nemlig kun „negativet“ af sporet, I har fået på turen. Hjemme må I så tage et aftryk af „aftrykket“, for at få „positivet“ frem, og dermed det rette dyrespor.

Det er forresten svært, at kende de forskellige lovtræer fra hinanden, når de ingen blade har. Denne årstid er også god til træning i „trækendskab“.

★

Afstandsbedømmelse

Hvis I skal bedømme længere afstande kan det være en hjælp at huske på, at

- vinduer kan i klart vejr ses på 4 km's afstand,
- alm. skorstene på 3 km's afstand,
- folk bevæge sig på 2 km's afstand,
- ansigtstræk på 90—100 meters afstand,
- en persons øjne på 20—25 meters afstand.

Hvis afstanden skal bedømmes „opad“ er det „normalt“, at

- et alm. træ er 20—25 meter,
- en lygtepæl (træ) 8—10 meter,
- husetage 2,75 meter.

★

Vejrsmak

Man skal flittigt give agt på månen den tredje eller fjerde dag før og efter, han tændes; thi er han på disse tider herlig blank og klar, da lover han smukt og klart vejr.

Er månen overmåde hvid og blank med meget spidse dorn, da er det tegn på klart vejr.

Har månen sorte skygger op mod næ, da bliver vejret klart, straks han vorder fuld.

Står der om fuldmånen en enkelt ring, der svinder ensartet hen, da lover det vejr uden storm og regn.

Er månen på fornævnte tider bleg, brun eller grønlig, da varsler han regn og storm.

Er det søndenvind, når månen ses på tredje dagen efter næ, da kommer der regn på den fjerde.

Er månens spidser uens, den ene klarere end den anden, men skinnende med blyfarve, da lover han regn den hele følgende uge.

(Fra KFUM-spejdernes „Forermeddelelser“).

★

En dommer

i en større turnering, udtalte ved bedømmelsen af turneringen, at mange patruljer vist havde brugt en „snydepose“. Det var da ikke jer, vel?

★

Korpsturneringen

I omtalen af korpsturneringen i nr. 5, 1965, fortalte vi at 1. kl. patruljerne på deres specielle løb havde mødt en lille grædende pige, der trak med sin cykle, fordi kæden var sprunget af. Vi skrev, at pigen havde bedt spejderne hjælpe sig, men de havde ikke tid. — Det er ikke rigtigt, for pigen bad ikke spejderne om hjælp. Hun gik der bare.

Vi skal naturligvis være de første til at bede 1. kl. patruljerne, der deltog i dette, om undskyldning for, at de på denne måde er blevet sadt i et noget forkert og nedstemmende lys, for der er en stor gradsforskel her, selvom det har noget med „hjælp-somhed“ at gøre begge dele.

Kan det være jer til nogen trøst, at tre patruljeførere på jeres egen alder svarede, at de heller ikke havde hjulpet den lille pige, hvis de havde været i jeres situation. De var i øvrigt også enige om, at netop den form for „hjælpssituationer“ i det daglige er vanskelige, fordi hjælpsomhed i dag er noget, som meget let bliver misforstået. — Men som sagt: Undskyld. r e d.

★

Patruljestafetten må desværre af pladsmæssige hensyn udgå til næste nummer.

Vær god mod skoven – den er god mod dig ...

Jeg er sikker på, at du tit går i byen for din mor – og jeg er lige så sikker på, at du aldrig ville drømme om at vælte en fin stabel dåser eller glas, og det er også utænkeligt, at du ville finde på at skære dit navn i skaftet på en grydeske, hvis den lå fremme på købmandens hylde.

Men kan jeg være lige så sikker på dig, når du går i skoven? – Skoven er også en forretning! Den skal give penge til sin ejer ligesom en købmandsforretning eller et mejeri. Det er derfor helt klart, at hvis du er med til at vælte en brændestabel eller en bunke granrafter (til f.eks. raftehegn), er du med til at ødelægge skovens varelager.

Vi kan også sammenligne skoven med en fabrik, for varerne (træerne) fabrikeres jo her. Det er heldigvis en meget venlig fabrik – i stedet for at sende sod og støv udover nabolaget, giver den dig et dejligt sted at komme, de yndigste anemonetæpper i forårets lyse tid og et rigt og morsomt dyreliv! I „skovfabrikken“ gælder det om at producere høje lige træer, ikke små og skæve. Det er derfor vigtigt, at du ikke kommer til at ødelægge toppen på de små træer. Hegnene i skoven er ikke til for at genere gæsterne, de er kun sat op, hvor det er nødvendigt, for at skåne planterne mod farer udefra – dyr og mennesker.

Tænk igen på sammenligningen med købmandsforretningen (grydeskeen) og lov mig så, at dit navn ikke skal være med til at ødelægge et dyrt og dejligt træ. – Det skrækelige dyr, „skovsvinet“, er

Et af skovens mange, dejlige biprodukter

vel helt uddød i din patrulje – ellers kan jeg fortælle dig, at det er et af de dyr, der må jages hele året.

Selvom det ofte, især i forårstiden, kribler i dig, for at tage noget af alt det dejlige med hjem fra skoven, så tænk på, hvor mange flere, der vil få glæde af det, hvis du lader det blive derude, og tag så hellere snart derud igen og se til det.

SPEJDERCHEFEN PÅ GRØNLAND

Spejderchefen, fru Ellen Arkil, har i sommer været på Grønland, og her truffet mange grønlandske spejdere. I „Førerbladet“ (oktober 1965) fortæller spejderchefen om sine mange oplevelser, bl.a. i Egedesminde, hvor hun deltog i en kaffemik sammen med spejderne. Tropsføreren her bød velkommen og holdt en lille tale, hvori hun gav udtryk for sin glæde ved at være spejder, og udtryk for at spejderlivet er andet og mere end blot fritidsbeskæftigelse. Om selve mødet, med spejderne, som viser, hvor gode vilkår vi har hernede, skriver Spejderchefen bl.a.:

Spejderne underholdt med sange og sanglege, og som de da kunne synge – udenad! – Senere, efter kaffen, flokkedes spejderne ude i køkkenet (akkurat ligesom herhjemme), jeg gik alene ud til dem og fik dem til at fortælle om deres sommerlejr. Øjnene strålede, og de kappe-

des om at komme til at berette. At gøre morgengymnastik i nattoj var lige til at dø af grin over. De havde været på natovelse, hvad skulle dog det gøre godt for? Det var jo lyst som om dagen, og man blev vækket i sin sødeste søvn! En troede, at hendes ur måtte gå forkert, hun listede sig til at se på førerens ur, det var også 1. „Så måtte det være en fejltagelse“, tænkte hun, og luntede ligeså stille ned i soveposen igen. Senere, i Godthåb, så jeg lysbillede fra lejren, der virkelig har været den helt store oplevelse. Vejret var ikke for godt, og myggene var slemme, mange spejdere gik med net over hovedet. Meget må de gøre anderledes end vi. Alene det at bruge sten til at få teltet til at stå i stedet for plokke, siger noget. Deres prøver og duelighedstegn må tilpasses, der er også arbejde igang herfor, men det haster.

Drama i hverdagen

De fleste af os er tilbøjeligt til at tro, at naturens voldsomme dramaer kun udspilles langt uden for vor rækkevidde — men selv inden for vor egne daglige cirkler kan vi blive vidne til højspændt drama i naturen.

Daglig sker der dramaer, som denne billedserie viser. I dette tilfælde er det en stor korsedderkop, der spiller hovedrollen, mens en forvoven humlebi må lade livet.

Ingen af os er vist ligefrem begejstrede for edderkopper, men alligevel er det en spændende ting at give sig tid til at studere deres færden.

Korsedderkoppen er det dyr, der er bedst udstyret med evnen til at spinde. Der knytter sig i øvrigt et græsk sagn hertil. Det fortælles således, at der i Lydien boede en skøn prinsesse, Arachne, som var vældig dygtig til at væve. En dag udfordrede hun Pallas Athene, gudinden for de kvindelige sysler, til en kappestrid. Pallas Athene tabte og i sin fortvivlelse herover, rev hun Arachnes væv i stykker. Senere fortrød hun, og lod det reb, som Arachne, efter begivenheden, i mellemtiden havde hængt sig i, omdanne til et edderkoppespind, og Arachne selv til en edderkop. Derfor er edderkoppen spindekunstens mester.

Korsedderkoppen har en krop på størrelse med en tiøre. Den findes fortrinsvis i buske og træer, og den lader sig ikke gerne se i sit net, men sidder i stedet på afstand og lur på byttet. Besked om bytte modtager den gennem sin „telefonledning“ til nettet. Korsedderkoppen går ikke gerne i kamp med bier og hvepse, men denne her har følt det, der er vigtigst for dyr i kamp, at den var den stærkeste.

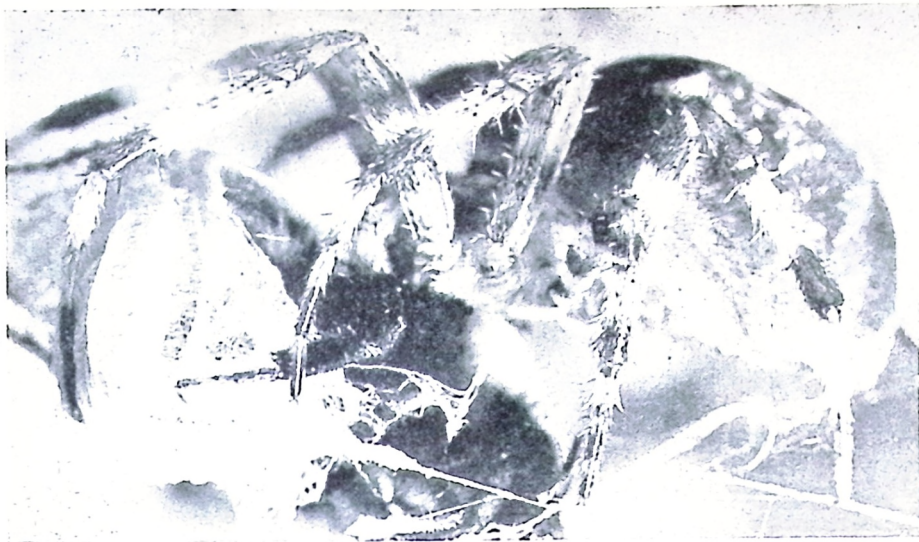
Billederne i denne serie er optaget af pressefotograf John Petersen, Holbæk.

1 Korsedderkoppen sidder på lur på et blad. „Telefonledningen“ giver besked, når der er bytte.

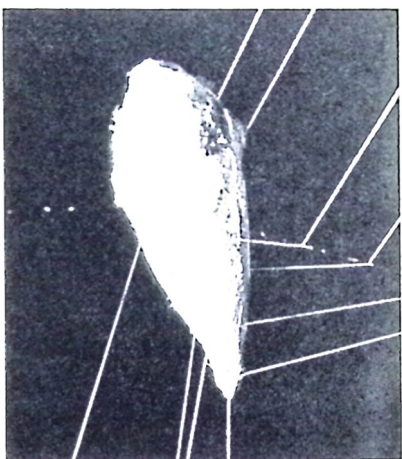
2 Den har nu mærket en humlebi i nettet, og føler sig frem til byttet. Den er nemlig næsten blind.

3 Edderkoppen og humlebien hviv-
ler rundt i nettet i voldsom kamp.

4 Edderkoppen spinder langsomt sit
bytte ind i mælkehvidt spind, der er
meget stærkt. Imens svulmer bagkrop-
pen op.

5 Spundet ind i et spind ligger byt-
tet og venter på, at det passer edder-
koppen at fortære det.

6 Edderkoppen jager
nu sine skarpe gift-
kroge ind i byttet, og
lammer det fuldkom-
ment.

8 Edderkoppen har
nu udsuget humlebien.
Tilbage er en tør tom
skal. Mæt og veltilfreds
kan edderkoppen vende
tilbage til sit skjul, og
vente på næste bytte —
og den kan vente længe.

7 og nu skal det gøre godt med en lækker humlebi.

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – bidrag fra læserne modtages gerne.

Spejderhjælp anno 2000

Med „Spejderhjælpen“ 1965 i frisk erindring, kunne det være fristende at prøve, om vi kan skue ind i fremtiden – men som Storm P. sagde: „Det er vanskeligt at spå, især om fremtiden“. – Lad os alligevel forsøge at se på hvilke opgaver, der er for spejderen at løse anno 2000 – eller rettere hvilke opgaver, der er gode og gængse i dag, men som absolut ikke lader sig praktisere i år 2000, al den stund at teknikken til den tid vil være meget fremskredet:

– Afise et køleskab – går ikke, for det vil ske automatisk.

– Hjælpe ældre damer over gaden – ikke muligt, fordi man simpelthen ikke vil kunne se, hvem der er ældre. Lægevidenskaben vil nemlig have sørget for, at vi vil være særdeles „velkonserverede“ fra ungdommens dage.

– Gå byærinder – desværre for os, vil supermarkederne til den tid have udlagt rørledninger til alle husstande,

og ordrer modtages telefonisk, hvorefter varerne straks sendes gennem rørene.

– Banke tæpper – ej heller for fremtidens støvsugere har specielle anlæg til dette brug.

– Passe børn – fjernsynsoptagere vil stå opstillet i ethvert hjem, men børn og forældre kan medbringe en lille håndmodtager, som afslører om alt er vel hjemme.

– Solvtøjspudsning – der er forlængst kommet maskiner til den slags.

– Opvask efter fest – det klarer opvaskemaskinen, men selvfølgelig kan der blive et job med at fylde den.

– Tømme skraldespande – det sker automatisk, skraldekværn i vasken, så det kan ikke lade sig gøre.

Kort sagt, hvis vi skal gøre os noget håb om at kunne yde spejderhjælp i år 2000, er det på tide, at vi får et duelighedstegn i „teknik for husmødre“, for der bliver „kun“ reparationer af teknikkens vidundere tilbage.

Hørt i forbifarten

– Næh, du, der er bestemt ingen grund til at længes efter sommeren. Det er bestemt koldt nok, som det er nu ...

☆ ☆ ☆

Undskyld

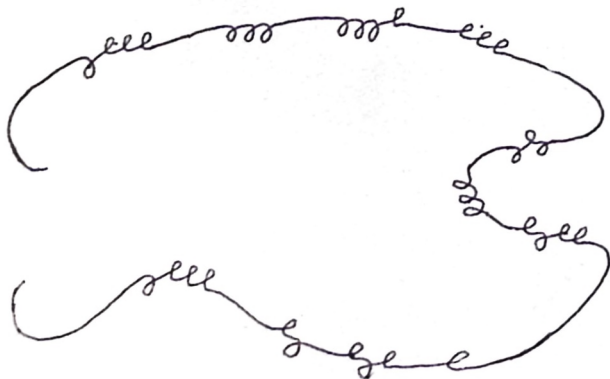
To myg sad og samlede kræfter på ryggen af Robinson Crusoe.

– „Nej, nu må jeg flyve“, sagde den ene, „men vi ses på Fredag“.

☆ ☆ ☆

Den var forkert

Vi er meget flove over, at måtte vedgå det, men der var faktisk fejl i krydsopgaven i nr. 5, idet flere forklarende ord manglede. Vi beder rigtig mange gange om undskyld herfor, og lover bod og bedring til næste krydsord.

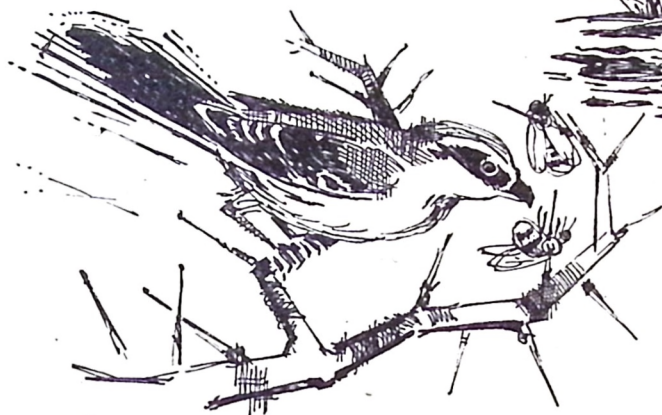

KODENS LØSNING

skal være „Pigespejderne“s redaktion, Gartnervænget 3, Svinninge Sj., i hænde senest den 1. december 1965, for at indsenderen kan deltage i lodtrækningen om en bogpræmie. Opgiv venligst navn og rigtig postadresse samt alder. Kuerten bedes mærket „kode“.

november i naturen

Det er tyndet ud i fuglebustanden i de sidste måneder; til gengæld kan vi møde gæster fra nordlige egne. Den store tornskade er sjældent herhjemme, men kommer på denne tid som vintergæst.

Odderun ser man sjældent... Den er mest udbredt i Vestjylland, hvor den hele året træffes ved vandløb.

Tornskaden spidder ofte sit bytte på en torn eller fastgør det i en grenkløft for at gemme det...

I efteråret er grevlingen i færd med at udføre sin hule til vinteren. Den sletter materialet i munden, mens den går baglæns hen mod hulen.

De nøgne træer har afsløret røgernes kolonier som sorte klatter i træerne...

BAY-

Redigeret af Paw

Aviserne har gennem den sidste tid været fyldt med spejderstof — fortrinsvis om Spejderhjælpen, men også en lang række andre ting, har været gjort til genstand for behandling i spalterne. Vi plukker lidt af den meget store bunke og finder bl.a. omtale af:

25 års jubilæum i *Klampenborg* trop den 4. oktober, hvor troppen festede i Øregård gymnasium. 400 tidligere spejdere var indbudt.

Skjern trops 25 års jubilæum den 25. september, hvor man først mødtes til „spejdermiddag“ for tidligere spejdere, reception og påfølgende fest for forældrene.

Der er nu stiftet en ny trop i *Herstederne*. Ved indmeldelsen på Vridsløse skole meldte sig 30 spejdere og 15 blåmejser.

Også i *Ålborg* er der dannet en ny trop, 10. Ålborg Søfiendal trop. Der er foreløbig en halv snes spejdere i troppen, men flere kommer. En tredje trop er dannet i *Viborg* ved deling af de eksisterende troppe, og i *Balle* på Djursland er den tidligere trop genopstået.

I *Århus* vil man forsøge at danne en slags flyvende korps af spejdere, der kommer fra andre byer til Århus. De skal kunne hjælpe i troppe og flokke, der har behov for hjælp.

I *Hadsten* har to pigespejdere deltaget i afsløring af byens nye skulptur, som byen modtog i anledning af 100 års jubilæet.

I *Astrup* har pigespejderne sammen med drengespejderne holdt „opvisning“ i lejrlevets mystik.

På *Bornholm* har spejderne deltaget i Sct. Georgsgildets løb i Paradisbakkerne. 1. Rønne trop vandt pigernes tropskonkurrence, og „Tomaterne“ fra Nexø vandt pigerens patruljekonkurrence.

I *Randers* har de uniformerede ungdomskorps været på jubilæumshike ved Assens. Desværre afsporede det lokomotiv, som skulle have fragtet spejderne hjem, så de måtte afvente hjemtransport med busser.

Frederikshavn har vundet vendelbo-divisionens turnering, *Humblebæk* Kronborg-divisionens turnering og *Gefion*-divisionsturneringen vandtes af *Præsto*.

5. *Århus*-trop har fået foden under eget bord i et ældre hus ved Brabrand sø, som de med forældrehjælp har sat flot i stand.

Byrådet i *Grenå* har stillet en grund til rådighed for Grenå-spejderne til at bygge trophus på, og i *Fåborg* er trophus-byggeri i gang.

I *Svendborg* har spejderne været på divisionsturnering i SAS' tegn.

50 SPEJDERÅR I SLAGELSE

Den 23. september blev en mærkedag, spejderne i Slagelse ikke glemmer med det første. Den dag fejrede man nemlig 1. Slagelse trops 50 års jubilæum.

Jubilæumsfestlighederne indledtes med morgenparade, senere var der kransnedlægnings, bl.a. på Ida Thorbecks grav. Om eftermiddagen var der reception, og den efterfølgende lørdag var der spejderfest med kavalkade over 50 års spændende begivenheder.

1. Slagelse trop blev stiftet på initiativ af to piger, som skrev til spejderchefen, grevinde Agnete Brockenhuus-Schack, og fik støtte, og blev opmuntret til at begynde arbejdet. I øvrigt er et af troppens store klenodier en tropsstander, som de modtog af grevinde Brockenhuus-Schack.

Senere har troppen „formeret“ sig, og er blevet til tre. I anledning af jubilæet har Emmy Houby skrevet et jubilæumsskrift om troppen gennem de 50 år, og om Ida Thorbecks store indsats ikke blot for spejdere og blåmejser i Slagelse, men også for hele korpset.

I jubilæumsåret kan Slagelse-troppen glæde sig over, at være tre dygtige troppe i god og solid gænge.

Har
læserne
en bog
at anmelde?

C. M. POULSEN: *Havornen og andre dyrefortællinger*, hft. 11,50 kr. — Frimodts Forlag.

„Havornen“ — og andre dyrefortællinger — er titlen på en ny bog, som dyrepyskologen C. M. Poulsen har skrevet. Det er en af den slags bøger, som man ikke lægger til side, før man er færdig med den — og så tager man den frem igen, i en ledig stund, hvor man gerne vil læse noget lyst og interessant.

For lys og interessant er netop denne bog. Den indeholder så mange fine skildringer af dyrs liv og færden, at man omgående føler sig knyttet til disse dyr, som om de gik omkring een til daglig.

Men bogen bliver ikke alene interessant gennem beskrivelserne af dyrenes bedrifter, men lige så meget gennem den række af små oplysninger om de særlige kendetegn og adfærdsformer, som netop er karakteristiske for det pågældende dyr. Lys bliver bogen, fordi man ligefrem fornemmer, at dyrene ikke blot har instinkt, men også en god portion lune og opfindsomhed!

Sproget i bogen er enkelt og let tilgængeligt. — I har i øvrigt tidligere stiftet bekendtskab med C. M. Poulsens måde at fortælle om dyr på, gennem flere artikler i „Pigespejderne“ af „Manden fra skovene“. —

Bogen er illustreret med tegninger af Leif Ragn-Jensen, som på sin tegneblok er en fin skildrer af dyresituationer.

Bogens syv fortællinger lader sig udmærket læse enkeltvis, — og kan i øvrigt også være glimrende til oplæsningsbrug ved festlige lejligheder i troppen.

Skulle der øves en lille smule kritik mod bogen må det blive dette, at en enkelt fortælling har en lige lovlig „sød“ slutning, — men dermed ikke være sagt, at det gør fortællingen mindre spændende.

R e d.

Palle Arleth: Volleyball — fremtidens spil.

Unitas forlag, hft., 72 s. ill. 11,25 kr.

På Unitas Forlag er der i sommer udkommet en bog, som sikkert vil interessere de idrætsglade. Bogen „Volleyball — fremtidens spil“ er skrevet af formanden for Dansk Volleyball Forbund, kommunelærer Palle Arleth. Den er tænkt som en gennemgang af moderne volleyball og principper for en instruktors arbejde.

Derfor er det også nødvendigt, at man, for at få det fulde udbytte af bogen, har et beskedent kendskab til spillet, som er ved at blive populært, ikke mindst i skolerne. Har man til gengæld lidt kendskab til volleyball, vil man kunne få megen inspiration ved at læse bogen, som ikke alene i et klart sprog beskriver stillinger og slag, men som også er udmærket illustreret med tegninger og billeder, som forfatteren selv har taget under Tokyo-olympiaden.

Uden forudgående kendskab til volleyball-spillet har bogen dog dette at give — lysten til at lære, hvad det er for noget.

red.

LÆSERNES ANMELDELSER:

Hvem skal bære min bror hjem.

Den bog, jeg her vil anmelde, hedder: „Hvem skal bære min bror hjem“, og den er skrevet af forfatterinden Murray.

Handlingen foregår i en lille afrikansk landsby. Først hører man om, hvordan der bliver begået et mord. Hovedpersonen, Lepotane, har været med til dette mord, og ved en fejltagelse er det hans egen bror, den ældste hovedingesøn, som er blevet myrdet. Efter at politiet har fundet liget og konstateret, at den døde er myrdet, bliver Lepotane og hans stammefæller afhørt. Under forhøret tilstår Lepotane af anger alt, og opgiver endda navnene på de andre medskyldige. Fra nu af følger man så den indviklede retssag, indtil dommen bliver afsagt.

Det er en meget spændende bog, ikke mindst fordi Lepotane af uvidenhed kommer til at vidne mod sine stammefæller.

„Snit“, „Isbjørnene“, Grøndal trop.

Hingsten Bento:

Jeg vil gerne anmelde en hestebog, nemlig: „Hingsten Bento“ af Ditha Holesch. Den handler om hingsten lige fra den er født, og man følger dens sindsstemninger, indtil den slutter venskab med en ung mand, dog uden at lade sig tæmme.

„Rech“, St. Heddinge.

Kære postboxvenner!

Det er helt ufatteligt, men nu står julen snart atter for døren. Det er en forjaget tid, en dyr tid — men også en dejlig tid, fordi man bruger så meget af den på andet

end sig selv; ikke bare familien, men alle venner kommer med ind i billedet. For nu at bøde bare lidt på jaget og udgifterne vil jeg råde jer til ikke at vente med jeres julebreve til sidst mulige frist; det gælder især dem af jer, der har pennevenner udenfor Europa, og det er efterhånden mange. Et aerogram er jo ikke dyrere end et almindeligt brev, men hvis I netop til jul vil gøre lidt mere ud af brevet, evt. sende en lille gave, så tænk på, at luftbefordring er meget dyrt. I kan let spare gavens pris ind ved at sende den som almindelig post, men så skal det være meget snart. Brevets indhold vil sikkert også bære præg af, at det ikke er kommet til i hast midt i den værste juletravlhed.

Lad os så se, hvad der er af tilbud i dag:

Australien: 1 seniorspejder 17 år søger kontakt i København, 1 blåmejsefører, 1 lone guide fører.

Canada: 1 trop fra Ottawa.

England: Flere spejdere 13—15 år, 1 trop fra Newport.

Grækenland: Flere franskskrivende spejdere 13—15 år.

Sydafrika: 1 spejder 18 år, 5 spejdere 14—15 år, 1 spejder 11½ år.

U.S.A.: Mange spejdere 13—15 år, 1 cadet-gruppe, 2 juniorgrupper med dansk- resp. norskskrivende førere.

For øvrigt er hele verden åben for jer. Ønsk jer en penneveninde i julegave. Måske varer det noget, før vi finder hende, men det skal nok lykkes.

Venlig hilsen.

Mummy.

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den	Postbox nr.
Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en spejderkammerat fra	
(land) evt.	
Mit navn er	
Adresse	
.....	
.....	
Skoleklasse el. beskæftigelse	
.....	
.....	
..... Alder	
Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:	
.....	
.....	
Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser på pigespejdere i (lande)	
Vedlagt følger kr. 1,50 i frimærker.	

Vær rigtigt klædt til vinterturene...

Skibenklæder

mørkeblå stretch-nylon

60 pct. kamgarn, 40 pct. helanca

str. 8 og 10 år	59,00	62,00
str. 12 og 14 år	65,00	67,00
str. 34-46		76,00

Patentstrikket sweater

helulden, mørkeblå, m. krave

str. 12 år		57,00
str. 14 og 16 år	60,00	64,00
str. 42 og 44		68,00
str. 46		71,00

Golfer

helulden, mørkeblå

str. 10 og 12 år	38,00	39,50
str. 14 og 16 år	41,00	42,50
str. 42, 44 og 46	44,00	44,50

Golfer restparti

helulden, mørkeblå, med krave, fuldfashioneret, mellemgrov strikning

str. 38-46, nedsat fra 69,75 til 45,00

Tophuer, mørkeblå

patentstrikket . 11,00
ribstrikket 9,00

Halstorklæder

mørkeblå, patentstrikkede

2 str. 10,75 8,00

Handsker

mørkeblå, vaffelstrikket bomuld med uldvrang,
str. 7, 8 og 9 6,00

Strompebukser

mørkeblå eller brune, ribstrikket, 2 kvaliteter

str. 10 år 13,50
str. 38/40 og 40/42 14,50 16,50

eller

str. 8 og 10 år 15,50 16,50
str. 12 og 14 år 17,25 17,75
str. 16, 18 og 20 17,75

Anorak

med dobbelt hætte og bærestykke, stor lomme foran med lynlås og ribstrikket ved ærmerne

str. 32	50,00
str. 34 og 36	51,00
str. 38 og 40	52,00
str. 42 og 44	53,00
str. 46	54,00

Anorakmærke 0,50

Skisokker

mørkeblå, norske Ragg-sokker med nylonforstærkning, str. 8

str. 9 og 10 8,50 9,50

Pocky pants, mørkeblå, 50 pct. merinould og 50 pct. bomuld

str. 10 år	6,50
str. 12 og 14 år	7,25
str. 40-48	9,00

Pigespejderlommebogen 1966

er udkommet. Køb den allerede nu. Den indeholder flagkort, verdenskort, mange oplysninger og specielt spejderstof
Pris 4,75

DET KAN SNART BLIVE JUL — TÆNK I GOD TID PÅ JULEGAVERNE FRA DEPOTET

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTØR: Fru Ella Breinholdt Iversen, Gartnervænget 3, Svinninge Sj.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1965 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).
TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 28. 10. 1965